

A Debreceni Ítéltábla, mint másodfokú bíróság a Debrecenben, 2016. évi április hó 26. napján tartott nyilvános ülésen meghozta a következő

ítéletet:

A különösen nagy kárt okozó üzletszerűen, folytatólagosan, társtettesként elkövetett csalás bűntette miatt a vádlott ellen indított büntető ügyben a Nyíregyházi Törvényszék 2015. évi október hó 7. napján kihirdetett 3.B.135/2013/126. számú ítéletét megváltoztatja a következők szerint:

A vádlott börtönbüntetését 5 (öt) év 6 (hat) hónapra enyhíti, a közügyektől eltiltás tartamát 6 (hat) évre enyhíti.

Kötelezi a vádlottat, hogy a megítélt polgári jogi igény után az államnak külön felhívásra 1 500 000 (egymillió-ötszázezer) forint eljárási illetéket fizessen meg.

A vádlottal szemben elrendelt vagyonelkobzással érintett MTD fűnyíró sorszáma 16.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A vádlott által az első fokú ítélet kihirdetésétől a mai napig előzetes letartóztatásban töltött időt is beszámítja a szabadságvesztés tartamába.

A fellebbezési eljárásban felmerült 17 500 (tizenhétezer-ötszáz) forint bűnügyi költség a vádlottat terheli.

I n d o k o l á s :

A Nyíregyházi Törvényszék ítélete ellen a vádlott elsődlegesen a felmentése, másodlagosan a büntetés enyhítése érdekében jelentett be fellebbezést, míg a védője - a számára kézbesítés útján közölt határozattal szemben - nem élt a jogorvoslati jogával.

A másodfokú nyilvános ülésen a vádlott továbbra is a felmentését kérte, esetlegesen enyhébb büntetést, a kirendelt védő ezzel azonos tartalommal nyilatkozott.

Az ügyész tudomásul vette az elsőfokú bíróság ítéletét.

A fellebbviteli főügyészség az átiratában az enyhítésre irányuló vádlotti fellebbezést megalapozottnak tartva, a törvényszék ítéletének a megváltoztatását indítványozta, kiemelve az igen nagyfokú sértetti közrehatást, mely a „józan ész követelményeinek” is ellentmondott.

A másodfokú eljárásban az ügyészség képviselője ezen álláspontját fenntartotta, egyben rámutatott arra, hogy a felmentést célzó jogorvoslat alaptalan, az nem foghat helyt.

Az ítéltábla a törvényszék ítéletét a Be. 348. §-ának (1) bekezdése alapján az azt megelőző bírósági eljárással együtt nyilvános ülésen bírálta felül, figyelemmel a Be. 361. §-ának (1) bekezdésében

írtakra. Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az eljárási szabályok körütekintő betartásával folytatta le a bizonyítást. Hangsúlyt fektetett a vádlott következetlen vallomásainak ellenőrzésére, ezért igen nagy számú tanút hallgatott ki, és igazságügyi könyvszakértői véleményt is beszerzett. A feltárt bizonyítékokat egyenként és összességében megvizsgálta, az érintett tanúvallomások tartalmát összevetette a banki iratokkal és a tárgyaláson ismertetett egyéb okirati bizonyítékokkal. Értékelő tevékenységéről követhető módon, részletesen számot adott, teljesítve ezzel az indokolási kötelezettségét.

Az iratok tartalma alapján, figyelemmel a Be. 352. §-a (1) bekezdésének a/ pontjára a tényállás csupán azzal egészítendő ki, hogy T1, aki a kölcsönöket a vádlottnak adta 1932. napján született.

A tényállás megalapozott, a Be. 352. §-ának (2) bekezdése értelmében a másodfokú eljárásban irányadó.

Az elsőfokú bíróság indokolása kapcsán az ítéletábra szükségesnek tartja azon tanúk nevét is feltüntetni, akiket a törvényszék az eljárásában kihallgatott ugyan, de a határozatában nem nevesítette őket: T2 (a vádlott gyermekeként megtagadta a tanúvallomást), T3, T4, T5, T6, T7, T8 (hozzátartozóként szintén a mentességi jogával élt).

Az érintett tanúk vallomása a tényállás megállapítására érdemi befolyással nem bírt, de a határozat indokolásában erre szükséges és célszerű utalni, figyelemmel egy esetleges rendkívüli jogorvoslatra is.

A törvényszék okszerű következtetést vont le a vádlott bűnösségére, és törvényes az általa megvalósított bűncselekmény jogi minősítése is.

Az elsőfokú bíróság a Be. 2. §-a kapcsán részletesen vizsgálta, hogy a bűncselekmény elkövetésének idején, avagy annak elbírálásakor hatályban lévő büntető anyagi jogi törvény alkalmazása a kedvezőbb-e a vádlottra. Érvelése helytálló, azt az ítéletábra osztja.

A törvényszék jórészt feltárta a vádlott javára és terhére értékelendő bűnösségi körülményeket, amelyek kiegészítése szükséges a következők szerint:

Enyhítő hatása van a sértetti közrehatásnak, hiszen T1 hiszékenysége, nem körütekintő magatartása tette lehetővé azt, hogy a vádlott hosszabb időn át - 2009. tavaszától 2012. január 10. napjáig - közel 70 millió forintot tudott kicsalni a visszafizetés reális lehetősége és szándéka nélkül, és ennek kihatása volt a bűncselekmény minősítésére (teljes kárösszeg).

Ezzel szemben súlyosító körülményként kell értékelni - bár nyomatéma elenyésző - a részbeni társtettesi elkövetést.

Az elsőfokú bíróság megindokolta, hogy a büntetést miért az irányadó középérték (7 év 6 hónap) alatt szabta ki, amivel az ítéletábra is egyetért. Ugyanakkor a másodfokú bíróság álláspontja szerint nem volt figyelemmel a törvényszék - és nem is lehetett, hiszen nem értékelte - a nagyfokú sértetti közrehatást, ami miatt az ítéletábra lehetőséget látott a kiszabott büntetés jelentős, egy évvel történő enyhítésére, amelyben szerepet játszott az elkövetéstől a jogerős elbírálásig eltelt több éves időmúlás is.

Az ítéletábra a szabadságvesztés mértékét szem előtt tartva enyhítette a mellékbüntetést - közügyektől eltiltás - tartamát is a rendelkező részben írtak szerint.

A vádlottal szemben az így kiszabott 5 év 6 hónap szabadságvesztés és 6 év közügyektől eltiltás tükrözi a vádlott társadalomra veszélyességét, az általa elkövetett bűncselekmény tárgyi súlyát, bűnösségének fokát, egyben igazodik a büntetés kiszabásánál irányadó egyéb körülményekhez is. A büntetés összhatásában szükséges, egyben elegendő is a Btk. 79. §-ában meghatározott büntetési cél, a társadalom védelme érdekében.

Az eddig írtakból következik, hogy a vádlott és a másodfokú eljárásban ehhez hivatalból csatlakozó védő felmentést célzó - érdemben meg sem indokolt - fellebbezése nem vezethetett eredményre.

A törvényszék döntött az előterjesztett polgári jogi igényről, azonban elmulasztott rendelkezni az ezzel kapcsolatos eljárási illetékről. Az ítéletábla ezért az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. (Itv.) 42. §-a (1) bekezdésének a/ pontja értelmében - mivel mérsékelt illeték kiszabására nem volt lehetőség - rendelkezett 1 500 000 forint eljárási illetéknek a vádlott által történő megfizetéséről.

Elírás következtében szükséges volt a vagyonelekobzással érintett egyik tárgy sorszámát pontosítani.

Az eddig kifejtettekre figyelemmel az ítéletábla a Nyíregyházi Törvényszék ítéletét a Be. 372. §-ának alkalmazásával - a rendelkező részben írtak szerint - megváltoztatta, míg egyéb helyes és törvényes rendelkezéseit a Be. 371. §-ának (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

Az előzetes letartóztatás beszámításáról hozott rendelkezés a Btk. 92. §-ának (1) és (2) bekezdésén alapul, míg a fellebbezési eljárásban felmerült bűnügyi költségről a Be. 381. §-ának (1) bekezdése alapján döntött a másodfokú bíróság.

Végezetül megjegyzi az ítéletábla, hogy az ülnökváltozás miatt megismételt eljárás következtében az elsőfokú ítélet bevezető részében kizárólag a 2015. szeptember 16. napjától kellett volna feltüntetni a tárgyalási napokat.

Debrecen, 2016. évi április hó 26. napján

Dr. Elek Margit sk. a tanács elnöke, Dr. Diószegi Attila sk. a tanács tagja, előadó,
Dr. Szabó József sk. a tanács tagja

Záradék:

A Nyíregyházi Törvényszék 3.B.135/2013/126. számú ítélete az ítéletábla ítéletében írt változtatásokkal a mai napon jogerős és végrehajtandó.

Debrecen, 2016. évi április hó 26. napján

. Elek Margit sk.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:

Kiadó.